

Actaea simplex 'White Pearl'

pluskwica prosta 'White Pearl'

Synonim łaciński: *Actaea simplex* 'Armlauchter'

Odmiana późno kwitnąca, określana mianem najładniejszej odmiany jesiennej. Osiąga 120-160 cm wysokości. Tworzy zwarte, kuliste kępy średnicy 70-100 cm z dużych, podwójnie lub potrójnie pierzastosiecznych, długoogonkowych liści o intensywnej, ciemnozielonej barwie. Liście są złożone z szerokich, owalnych lub jajowatych, 3-5 klapowych listków o nieregularnie piłkowanym brzegu. W okresie od sierpnia do października na wierzchołkach długich (150-180 cm) pędów kwiatowych rozwija silnie rozgałęzione, świecowate kwiatostany. Tworzą je drobne, śnieżnobiałe kwiaty zebrane w wąskie, cylindryczne grona długości 30-60 cm. Puszystość kwiatom nadają liczne, długie pręciki otoczone niepozornymi, czysto białymi, kubeczkowatymi płatkami korony z nektarnikami (działki kielicha zwykle po rozwinięciu kwiatów odpadają). Kwiaty są cennym źródłem nektaru i pyłku dla motyli oraz pszczoł. Ich silny, duszący zapach przyciąga liczne owady. Jesienią miejsce kwiatów zajmują brunatne owocostany (nasienniki). Przyprószone śniegiem zdobią ogrody do wiosny. Wszystkie części rośliny są trujące. Długowieczna, mało wymagająca roślina do sadzenia w półcienistych partiach ogrodu. Może rosnąć także w pełnym słońcu i cieniu pod warunkiem zapewnienia jej dużej wilgotności powietrza i podłoża. Preferuje chłodne, dość żyzne i dobrze zdrenowane gleby, najlepiej lekko kwaśne, bogate w próchnicę. Dość łatwo przystosowuje się zarówno do podłoża ciężkich, gliniastych, jak i lżejszych, piaszczystych o pH w zakresie 5,6-7,5. W okresie dłuższej utrzymującej się suszy wymaga podlewania. Suche podłoże i silne promieniowanie słoneczne latem mogą powodować zasychanie blaszek liściowych. Pozytywnie reaguje na ściółkowanie podłoża grubą warstwą kory i torfu, zwłaszcza w przypadku egzemplarzy rosnących w miejscach słonecznych. Odmiana w pełni mrozoodporna. Po zimie wycinamy zaschnięte kwiatostany i liście. Stare, słabiej kwitnące egzemplarze dzielimy wczesną wiosną lub jesienią na duże odcinki z kilkoma pąkami. Ze względu na głęboki palowy, system korzeniowy podział roślin jest utrudniony. Efektowna roślina miejsc półcienistych przeznaczona do sadzenia pojedynczo, jako pionowy, architektoniczny akcent ogrodu oraz w grupach po 3-5 (1-2 rośliny na m²). Szczególnie przydatna do sadzenia w sąsiedztwie drzew i krzewów. Pasuje zwłaszcza do ogrodów nieformalnych o charakterze naturalistycznym i wiejskim. Doskonala na obrzeża lekko ocienionych rabat z innymi wysokimi bylinami i niższymi krzewami. Tworzy efektowne kompozycje z kwitającymi w tym okresie rudbekiami, pysznogłówkami i dzielzanami. Ciemnozielone liście są dobrym tłem dla innych kolorowo kwitnących gatunków bylin.

autorzy opisu tekstowego: Ewa Chojnowska; Związek Szkółkarzy Polskich

grupa roślin	byliny
grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
siła wzrostu	wzrost typowy dla gatunku
pokrój	kępiasty
docelowa wysokość	od 1 m do 2 m
barwa liści (igieł)	ciemnozielone
zimozieloność liści (igieł)	liście opadające na zimę

rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	białe
pora kwitnienia	sierpień wrzesień
nastonecznienie	stanowisko cieniste stanowisko półcieniste
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	roślina tolerancyjna
rodzaj gleby	przeiętna ogrodowa próchniczna
walory	ciekawy pokrój ozdobne z kwiatów ozdobne z liści/igieł
zastosowanie	ogrody przydomowe parki kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty w grupach soliter (pojedynczo)
strefa	4

autorzy opisu tabelarycznego: Ewa Chojnowska; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Producenci *Actaea simplex* 'White Pearl' w Polsce

OGRODY O ZIELONYCH PROGACH Przemysław Godlewski - Szkółka Bylin